

faa Afgifterne afløst, og i Efteraaret ved Behandlingen af Finanslovsforslaget i det andet Ting blev der jo ogsaa, som den højtærede Minister har gjort opmærksom paa, rettet Henvendelse til Regeringen om at udarbejde et Lovforslag i denne Henseende. Det var, saa vidt jeg erindrer, i Oktober Maaned det skete. Men først den 31. Marts i Aar fremsætter den højtærede Minister sit Lovforslag. Den højtærede Minister har altsaa — selv om vi ikke gaar saa langt tilbage som til den Tid, da vi fik Andragende her paa Rigsdagen fra Arvefæsteyderne — haft omtrent et halvt Aar fra det Tidspunkt, da Anmodningen fremkom nede i Folketinget, og i Løbet af dette halve Aar synes jeg nok, den højtærede Minister maatte have kunnet indhente de Oplysninger, der var nødvendige for, at alle kunde omfattes af Lovforslaget. Men jeg skulde vel ogsaa være tilbøjelig til at mene, at saadanne Oplysninger maatte kunne tilvejebringes i Løbet af Sommeren, og da Loven først skal træde i Kraft den 1. Januar 1917, kan det endda være tidsnok nu. Det er blot det, jeg har henstillet til den højtærede Minister at tage under Overvejelse, og det betyder virkelig ikke, at vi fra vor Side stiller os afvisende overfor Sagen eller køligt overfor den, ingenlunde.

Baade det ærede 6te Medlem for 2den Kreds og den højtærede Minister gjorde opmærksom paa den Tilslutning, som Lovforslaget havde faaet i det andet Ting. Det er noget, som vi meget godt kender i Forvejen, og det er for den Sags Skyld overflødig at nævne det. Men jeg vil dog sige til den højtærede Minister, at det forekommer mig ikke, at der er nogen Grund til for ham at dække sig bag ved Folketinget. Den højtærede Minister staar her i Salen og har at forsvare sit Forslag og arbejde for at faa det frem, der er ikke nogen som helst Grund for ham til at krybe om bag Folketinget. Jeg vil minde om, at stegte Duer nu en Gang ikke kommer flyvende af sig selv; det er en Kendsgerning, og vigtige og betydningsfulde Lovforslag gennemføres heller ikke, naar vedkommende Minister tager valent og ligegyldigt paa Sagen. Dette finder jeg Anledning til at gøre opmærksom paa, og lad mig tilføje, for at undgaa enhver Misforstaaelse, at saafremt den højtærede Minister gennem sit Arbejde viser, at han nærer en stærk og levende Interesse for den foreliggende Sag, da skal mine Meningsfæller og jeg gøre, hvad vi formaar,

for at faa dette ret vigtige Spørgsmaal løst paa en god og forsvarlig Maade.

Godskesen: Da Tiden allerede er stærkt fremrykket, skal jeg indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger til den højtærede Minister. Han fremhævede, at Renten af almindelige Panteobligationer, af hvilke Renten betales i Penge, er vedblevet at være den samme, derfor var det urimeligt, at en Afgift, som betales i Korn, skulde blive større. Jeg tror, at den Bemærkning beror paa en Misforstaaelse. Det er rigtigt, at for Prioritetens Vedkommende, af hvilke Renten betales i Penge, bliver Renten ved at være de samme Penge, men hvis man tænker sig, at Pengenes Værdi er steget, saaledes at man faar mere Korn for de samme Penge, er det klart, at saa er Renten steget i Forhold til Kornet. Akkurat paa samme Maade, hvis der er Tale om Kornafgift; Afgiften bliver ved at være den samme i Korn, men hvis Kornets Værdi er steget i Forhold til Pengene, bliver naturligvis Afgiften større i Forhold til Pengene, det ene er akkurat som det andet.

Den højtærede Minister spurgte mig dernæst, hvorfra jeg vidste, at Tabet paa de af Universitets-Kvæsturen bestyrede Arvefæsteafgifter vilde komme til at andrage over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Jeg tror, at jeg nævnedes, hvorledes jeg kom dertil, det var ved en Sammenligning mellem Universitets-Kvæsturens Budget og Lovforslagets Regler. Universitetet lægger jo et Budget for disse Afgifter, og i dette sætter man Kornet til en vis Pris. Naar man sammenligner denne Pris med det Vederlag for Korn, som Lovforslaget vil komme til at byde, vil det Tab, der bliver lidt, andrage godt $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og jeg nævnedes udtrykkelig til Oplysning om, hvad der her er Tale om, at de Priser, Universitets-Kvæsturen har lagt til Grund ved Budgettets Affattelse, paa det allernærmeste falder sammen med Gennemsnitskapitelstaksten for Aarene 1904—13, altsaa en yderligere Illustration til den Sammenligning, jeg foretog mellem Gennemsnitskapitelstaksten for Aarene 1890—1913, med Udskydelse af 2 og 2, paa den ene Side og Gennemsnitskapitelstaksten for 1904—1913 paa den anden Side. Derved fremkommer dette meget betydelige Tab.

Endelig har den højtærede Minister naturligvis ganske Ret i, at naar man gennemfører Ekspropriationslove i Anledning af Jernbaners Anlæg eller lign., kan det, da det kun er Mennesker, som skal